

af sig selv; kommer der Motiver, som gaar ud paa, at vi skulle have en hel Del Fæstningsstyrke, saa kunne de være meget rigtige fra et militært Standpunkt, men derfor gaar jeg ikke med, thi det Formaal er jeg principielt imod. Altsaa, det forekommer mig, at vi Landmænd skulle ganske rolig tage imod de 2,500 Kr. og se at saa dem anvende saa fornøftigt som muligt. Jeg gør mig ikke store Illusioner med Hensyn til denne lille Bevilling, men jeg tror at den muligvis kan gavne, og hvorfor skulde vi Landmænd ikke tage alt, hvad vi kunne faa af Regeringen? Det er jo navnlig det, vi have bebrejdet Regeringen, at vi ikke have faaet nok, og jeg synes derfor, at vi skulde tage alt, hvad vi kunne faa; saaledes ere Tiderne virkelig for Landbruget. Men jeg vil slutte med den Bemærkning, at jeg ikke vil hype nogen som helst Strid med dem, der ellers ere mine Meningsfæller i Udvalget, fordi vi ikke kunne være enige om denne Bevilling. Saadan som jeg har fremstillet den, er nu min Betragtningssaaede; derfor er jeg gaaet med til denne Sag og derfor vil jeg anbefale det høje Tings Flertal at gaa med mig. Vi kunne jo være lige gode Venner selv om vi ikke ere enige om denne Bevilling.

Indenrigsministeren (Hørring): Af de Vædringsforslag, som det ærede Finansudvalg har stillet til § 19, møder os først Vædringsforslag Nr. 60, Betænkningens Nr. 51, der gaar ud paa at henvise Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Dagpenge og Befordringsgodtgørelse for Statskonsulenterne til Afgørelse ved Behandlingen af det Forslag om Statskonsulenternes Lønning, som Regeringen har fremsat. Nu har Meningen, saaledes som Regeringen har affattet Forslaget, i øvrigt været den, at Spørgsmaalet om Størrelsen af Dagpenge og lignende Udgifter, netop vedblivende skulde afgøres paa Finansloven; men selvfølgelig har jeg ikke noget imod at forhandle denne Sag med det Udvalg, der er nedsat angaaende Lovforslaget, og søge i Lovforslaget at faa optaget mere almindelige Regler angaaende Dagpengenes Størrelse, medens jeg næppe tror, det vil være hensigtsmæssigt i det nævnte Lovforslag at fastslaa de Beløb, som skulle være til Raadighed med Hensyn til Konsulenternes Rejser. Imidlertid kunde jeg meget ønske, at denne Sag fandt en Afgørelse endnu i indeværende Samling, og jeg skal i saa Henseende henvise til, at naar Regeringen har fremsat Forslaget her paa Finansloven, er det i det mindste for en Del begrundet i Ønsker, der i tidligere Aar ere

fremsatte i denne Sag. Ærede Medlemmer have anset over, at den Byrde, som de private Rekvirenter komme til at bære over for Konsulenterne, idet de skulle godtgøre Konsulenterne Befordringsudgifterne, komme til at falde meget uligt, efterdem vedkommende Rekvirent bor i kortere eller længere Afstand fra Konsulentens Bopæl. Derfor have vi nu foreslaaet for de lokale Mejerikonsulenter, hvor dette Spørgsmaal jo navnlig faar Betydning, at Staten skulde anskaffe Jærnbanefort til Konsulenterne, og at de private Rekvirenter skulde betale det samme for Befordringen, uden Hensyn til om vedkommende bor længere eller kortere fra Konsulentens Bopæl. Denne Afgift er saa foreslaaet sat til 2 Kr. for hver Rekvirent. Jeg tror, at vi her vilde komme ind paa en meget hensigtsmæssig Ordning og navnlig en Ordning, som er hensigtsmæssig for den private Rekvirent. Ogsaa af dette Hensyn ønsker jeg at faa denne Sag bragt i Orden i indeværende Aar. — Vædringsforslaget Nr. 61 er jo stillet af et Mindretal og gaar ud paa at nægte de 2,500 Kr., som ere begærede til Udførelse af Konsulentærringen vedrørende Svinehold. Det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgtreds (Bust), der nu havde Ordet, har omtalt denne Bevilling, og jeg kan i meget af, hvad han har sagt, henholde mig dertil. Det, man har tænkt sig her, er jo ingenlunde, saaledes som det forekom mig, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgtreds (Rosager) gif ud fra i sin Omtale af Sagen i Gaar, at faa et Beløb, som skulde fastes i Grams til Dyrlegerne. Det vilde være en meningsløs Foranstaltning, og det har intet Menneske tænkt paa. Der er derfor ingen Grund til at tale i høje Toner om, at Dyrlegerne ikke kunne lære Landbrugerne noget; thi det er, som sagt, noget, Regeringen aldeles ikke er gaaet ud fra. Det, man vil, er at søge at afhjælpe den Mangel, der er fremkommen ved, at Konsulenten i Husdyrbrug for det røde Kvægs Vedkommende, Konsulent Mørteberg, som tillige har Svineavl under sig, er saa stærkt bebyrdet, at han ikke er i Stand til at yde den Hjælp, som kræves af ham vedrørende Svineavl. Man har derfor ment, at man, indtil man kan træffe en anden Ordning, hvad man i alt Fald i Øjeblikket ikke kan gøre, vilde staa ham en Medhjælp for derigennem at gøre Svineavl den fornødne Nytte. For at staa ham denne Medhjælp, er Tanken da den at henvende sig til tre eller fire Dyrleger omkring i Landet, som have godtgjort — det blev jo fremhævet af det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje